

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra AF GRUNDTVIGS DAGBØGER

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "N. F. S. Grundtvigs udvalgte Skrifter", i Grundtvig, N. F. S.: *N. F. S. Grundtvigs udvalgte Skrifter*, Gyldendalske Boghandel, 1904-1909, s. 30.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-grundtvig01val-shoot-idm140411867750032/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: N. F. S. Grundtvigs udvalgte Skrifter

Af Grundtvigs Dagbøger

»Og dygtigen kaifåret blive,
»Fordi han her ei kunde give
»St. Peder, hvad han hørte til,
»Restanser han ei lide vil.«

Er dette ei et tro Maleri af vore Fædres Tænkemaade i Begyndelsen af det 11te Sekel, saa kjæder Jeg intet til Historien. — Taaeligere kan maaskoe følgende, naar det stod paa sit rette Sted, — ansees at være. Uif har forladt Stuen, hvor Kongen var, dennes Blod kaager af Vrede, han beslutter at dræbe Jarlen, og beroliger sin modsigende Samvittighed ved at tænke:

— — — »Jeg er aløst,
»Ei gamle Synder klæbe
»Nu mer ved mig, og end den Trøst,
»Det siger intet, lidt at træde
»Uden for det femte Bud,
»Jeg siden vil med David kvæde
»Salmer til den gode Gud.
»Lad saa Verdens Ulve tude,
»Klerke vil mig dog forgude
»Og sige, han sin Synd fortrød
»Og døde ret en Konge Død«.

Jeg sagde, det var taaeligere, thi her har Rimeren dog havt Knuds falske Andægtighed at bygge paa. — Dette maae være nok talt om disse 147 Linier. — Enkelte af dem ere ei — efter mit Begreb — saa slette, men hele Komposisjonen duer ei for en Døit. —

Hidtil havde Grundtvig kun rimet, naar han ei havde andet at gjøre, men i April 1802 indtraf en Hændelse, som i lang Tid bandt ham til Rime-Brixen. — Der var en Student, som Han kun kjendte lidet til, og holdt ingen Omgang med, [der] troede sig fornærmet af ham; Jeg vil ei dømme, men fortælle Sagen ligefrem. — Grundtvig kom til to af sine Skolekammerader, der læste til filosofisk Examen tilligemed den omtalte. Han sad midt imellem dem, og forklarede — med en sand Professor-Mine — Fysiken for dem. Da han var gaaet, sagde Grundtvig: »** er nok en Virtuos i Fysiken.«

Det blev ham forebragt, og da Vi atter engang samledes paa samme Sted, fortalte han G: i de til Materien mest passende